

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Ladislavem Vaško ve věci

žalobce: **P. G.**, narozený dne X,
bytem X,
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem,
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2023, č. j. KUUK/001243/2023/DS/Pan,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 20. 1. 2023, č. j. KUUK/001243/2023/DS/Pan, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **9 800 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2023, č. j. KUUK/001243/2023/DS/Pan, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „městský úřad“), ze dne 19. 9. 2022, č. j. MULTM/0067699/22/DOPPŘ/VSI. Prvostupňovým rozhodnutím městský úřad uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 2 600 Kč podle § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“).

2. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 1. 9. 2021 v 16:58 hodin jako řidič motorového vozidla značky AUDI A6 ALLROAD QUATTRO, registrační značky X, na dálnici D8 na 38. km ve směru jízdy od Prahy na Ústí nad Labem, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy 130 km/h, neboť mu byla naměřena rychlost 165 km/h, po odečtení tolerance rychloměru $\pm 3 \%$ tedy 160 km/h. Žalobce tudíž překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 30 km/h. Současně žalobce navrhoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

3. Žalobce v podané žalobě namítal pochybení správních orgánů spočívající v tom, že dokazování sporných skutečností postavily pouze na úředním záznamu policistů, který ovšem coby jednostranný úkon nemůže být použit k dokazování. Žalobce připomněl, že se v průběhu dokazování stalo sporným, kdo ve skutečnosti obsluhoval rychloměr, neboť oznámení přestupku vyvolávalo pochyby o tom, kteří policisté se na místě nacházeli a kdo rychloměr obsluhoval. Podle záznamu o přestupku byl na místě policista V. a policista XA a podle oznámení přestupku byl svědkem policista XB, záznam sepsal policista XA a schválili jej policisté V. a P. Žalobce zastával názor, že z výše uvedeného nelze zjistit, kdo prováděl měření. Údaj o policistovi XB, policistovi XA a policistovi V. je psán stejnou tužkou a stejným stylem písma. Naopak jméno policisty P. je zjevně doplněno dodatečně jiným písmem a jiným odstínem tužky. Žalobce s odkazem na rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 15. 12. 2022, č. j. KUCK 150536/2022, uvedl, že je známou skutečností, že při zápisu údaje o obsluze rychloměru může dojít k chybě, neboť jde toliko o záznam policistů. Žalobce zdůraznil, že záznam o identifikaci policisty na záznamu o přestupku je pouze jednostranným záznamem policistů a údaj o osobě obsluhující rychloměr nemůže být vyplňován rychloměrem, nýbrž policisty. Žalobce spatřoval zásadní pochybení v tom, že správní orgány odkazovaly v otázce obsluhy rychloměru pouze na jednostranný záznam policistů a úřední záznam, ačkoli Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že není možné stavět sporné skutečnosti toliko na úředních záznamech policistů. Podle názoru žalobce měly správní orgány doplnit dokazování a postavit danou skutečnost najisto.
4. Žalobce dále připomněl, že ve správním řízení namítal nezákonnost měření, neboť jej prováděli policisté zařazení do Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, ačkoli bylo měřeno na území Ústeckého kraje. Policisté při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu působí jako správní orgán a v případě žalobce vykonávali svou činnost mimo obvod své příslušnosti. Tento postup je podle názoru žalobce v rozporu se závazným nařízením ředitele služby dopravní policie, podle něhož smí dopravní policie vykonávat svou činnost pouze na území kraje, do jehož organizační struktury jsou policisté zařazení. Provedené měření tedy bylo nezákonně obstaraným důkazem. Žalobce odmítl argumentaci žalovaného s tím, že ačkoli správní orgán není nadřízen Policii České republiky, byl povinen přezkoumávat legalitu jí porýzených důkazů užitých pro dokazování ve správním řízení. Argumentace žalovaného by vedla *argumentum ad absurdum* k závěru, že by žalovaný, který je nadřízený pouze úřadům obcí s rozšířenou působností ve svém obvodu, mohl odmítnout zkoumat legalitu jakéhokoli důkazu předloženého někým jiným než podřízeným orgánem. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdůraznil, že žalovaný byl naopak k jeho námitce povinen přezkoumat legalitu důkazu. Odkaz žalovaného na § 3 zákona č. 273/2008 Sb., zákona o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“) navíc svědčí spíše žalobci, neboť skutečnost, že Policie České republiky působí na území České republiky, neznamená, že policisté zařazení do organizační struktury Krajského ředitelství Středočeského kraje mohou působit na území celého státu. Podle názoru žalobce mají závazné pokyny ředitele služby dopravní policie postavení právního předpisu, neboť jsou jím policisté vázáni. Na věci nic nemění ani odkaz žalovaného na § 10 odst. 1 zákona o policii, neboť v dané věci se nejednalo o odstranění ohrožení bezpečnosti, nýbrž o cílený postup policie vystupující jako správní orgán směřující ke zjištění protiprávního jednání. Žalobce shrnul, že žalovaný nesprávně posoudil jeho námitky stran nezákonnosti důkazu.

5. Žalobce dále zastával názor, že samotné měření bylo provedeno vadně, neboť zjevně došlo k reflexi. Na snímku je viditelné, že se v prostoru radarového svazku nacházejí kovová svodidla, která jsou podle návodu k obsluze rychloměru reflexním prvkem a jsou uváděna jako element, od kterého dochází k odrazu radarové vlny. Podle návodu k obsluze rychloměru se reflexe projevuje tím, že vozidlo není na snímku vidět nebo je vidět jen zčásti, přičemž na snímku založeném ve správním spisu je vozidlo žalobce viditelné jen zčásti. Proto by nebylo možné výstup z rychloměru akceptovat ani za situace, kdy by se jednalo o legálně získaný důkaz, neboť bylo měřeno nesprávně, v rozporu s návodem k obsluze a měření bylo zatíženo vadou reflexe. Žalobce dále uvedl, že žalovaný založil své závěry na nepravdivém vyjádření Ing. L., metrologa, zástupce společnosti vyrábějící daný druh rychloměrů a zástupce autorizovaného metrologického střediska. Není totiž pravdou, že by rychloměr v případě nedodržení návodu k obsluze snímek sám anuloval. Žalobce s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2021, č. j. 32 A 56/2019-31, uvedl, že u Krajského soudu v Brně Ing. L. sám toto své tvrzení popřel, z čehož lze dovodit, že jeho původní vyjádření nebylo pravdivé. Žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 51/2019-38, uvedl, že žalovaným odkazovaná Pomůcka pro vyhodnocení měření dává sama příklady snímků pořízených při měření v rozporu s návodem k obsluze. Tím je popřeno tvrzení, že by takový snímek vzniknout nemohl. Podle názoru žalobce nezvyklá poloha vozidla vzbuzuje důvodnou pochybnost o správnosti měření. Žalobce dále připomněl, že navrhl důkazy k prokázání svých tvrzení, které žalovaný bez zdůvodnění neprovedl. Žalobce odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 78 A 32/2016-31, a uvedl, že předložil žalovanému důkaz vyvracející jeho závěry, konkrétně vyjádření Českého metrologického institutu, který se vyjádřil tak, že rychloměr nedisponuje žádnou funkcí umožňující mu zjistit, zda bylo měřeno v souladu s návodem k obsluze a nic takového není technicky možné. Žalovaný podle názoru žalobce opomenul tento důkaz hodnotit, v důsledku čehož nedostal své povinnosti hodnotit každý důkaz samostatně a následně ve vzájemné souvislosti.
6. Žalobce rovněž připomněl, že ve správním řízení upozorňoval na to, že bylo měřeno v momentě, kdy vozidlo měnilo směr jízdy, tj. přejíždělo z jednoho jízdního pruhu do druhého. Tato skutečnost je viditelná na snímku, kde jsou pravá kola vozidla v pravém jízdním pruhu, levá v levém jízdním pruhu a rychloměr zároveň nedokázal vyhodnotit, ve kterém jízdním pruhu vozidlo jede. Návod k obsluze zakazuje měřit v momentě, kdy měřené vozidlo mění jízdní pruh. Žalobce dále uvedl, že při změně jízdního pruhu vozidlo měřící a měřené nejedou rovnoběžně, což je podmínka měření, která v posuzované věci nebyla zachována. Žalovaný se podle názoru žalobce k této námitce nevyjádřil, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce označil ze irrelevantní i tvrzení žalovaného, že měření bylo provedeno správně a nějaká část vozidla se nachází v části Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

šablony. Žalobce zdůraznil, že z ničeho nevyplývá, že by přiložením šablony bylo možné rozpoznat či napravit nedodržení podmínky měření, která spočívá v nutnosti souběžné jízdy vozidel. Podmínkou rovnoběžnosti osy měřicího a měřeného vozidla se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 11. 2017, č. j. 8 As 42/2016 – 29, který se sice týkal měření ze statické polohy, nicméně z povahy věci je zřejmé, že musí-li být vozidla ve vzájemně rovnoběžném postavení, musí tomu tak být i za jízdy. Odlišný je pouze způsob ověřování rovnoběžnosti, kdy v případě měření za jízdy je zpravidla z povahy věci dáno, že vozidla jedou rovnoběžně. Žalobce upozornil na to, že v jeho případě je ze snímku zřejmé, že vozidlo měnilo jízdní pruh, a tedy nejelo rovnoběžně s policejním vozidlem. Tato vada mohla mít vliv na kvalifikaci přestupku, i kdyby zkreslila hodnotu naměřené rychlosti o pouhý 1 km/h. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nevypořádání odvolací námitky a věcně nesprávné, neboť měření bylo zatíženo vadou spočívající v tom, že vozidla nejela rovnoběžně.

7. Žalobce spatřoval vadu napadeného rozhodnutí i v tom, že žalovaný nevypořádal jím vznesenou námitku podjatosti vůči oprávněné úřední osobě. Městský úřad vyhotovil přípis o tom, že k námitce podjatosti nepřihlédl, což odůvodnil její opožděností. Žalobce zastával názor, že námitka podjatosti opožděná nebyla, neboť jí vznesl v reakci na chování a postup oprávněné úřední osoby, která dělala vše pro to, aby žalobce nedisponoval spisem. O těchto skutečnostech se žalobce dozvěděl až v průběhu řízení, a proto neměl žalovaný hodnotit včasnost podání námitky podjatosti. Žalobce zdůraznil, že byl výše uvedeným postupem zkrácen na svém právu na odvolání, přesto se odvolal, a žalovaný konstatoval že s ohledem na sdělení o nepřihlednutí nebude argumentaci žalobce posuzovat. Žalobce proto zastával názor, že byl zkrácen na svých právech tím, že nebylo formálně správně rozhodnuto o jeho námitce podjatosti.
8. Nad rámec žalobních tvrzení žalobce uvedl, že nesouhlasí se zveřejňováním osobních údajů svých a svého právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul skutkový stav a žalobní námitky a uvedl, že se on i městský úřad vyjádřili k námitkám žalobce stran otázky, kdo prováděl měření. Pro úplnost žalovaný uvedl, že z oznámení přestupku sepsaného dne 1. 9. 2021 na místě zastavení vozidla žalobce a z výtisku záznamu o přestupku s radarovým svazkem z měřicího zařízení z téhož dne vyplývá, že policejní hlídka byla složená ze dvou policistů, a to z nstržm. O. M. a prap. J. V. Další dva policisté uvedení na oznámení přestupku a potvrzení ze dne 26. 5. 2022, tedy npor. M. V., DiS., a npor. Mgr. T. P., MPA, jsou schvalujícím orgánem Policie České republiky. Žalovaný dále uvedl, že z dokumentu ze dne 26. 5. 2022 vydaného Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje vyplývá, že nstržm. O. M. byl řádně proškolen na postupy měření rychlosti s příslušným měřicím zařízením Ramer 10 C, a tedy se jedná o úřední osobu způsobilou měřit rychlost. Žalovaný zdůraznil, že nemá žádné pochybnosti o tom, že nstržm. O. M. obsluhoval měřicí zařízení a svědkem byl prap. J. V. Žalovaný neměl důvod pochybovat o věrohodnosti podkladů zpracovaných policisty, tj. o oznámení přestupku a záznamu z měřicího zařízení, neboť policisté pouze vykonávají svou služební povinnost v rámci dohledu nad bezpečností provozu na pozemních komunikacích a nemají na věci žádný zájem. Žalovaný dále uvedl, že na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích na dálnici D8 dohlíží policisté z dálničního oddělení Nová Ves a dálničního oddělení Řehlovice. Žalovaný s odkazem na § 3 zákona o policii uvedl, že pokud je policista ve službě a zjistí porušení bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie, je jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinností toto porušení odstranit. Žalovaný není nadřízeným orgánem Policie České republiky, nezná její vnitřní předpisy a nařízení, a proto mu nepřísluší vyjadřovat se k postupu policistů při provádění úkonů v rámci dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích. Pokud měl tedy žalobce pochybnosti o oprávněnosti měření Policií České republiky v daném úseku, měl vše řešit s jejím nadřízeným orgánem, kterým je Generální inspekce bezpečnostních sborů. Podle názoru žalovaného je navíc všeobecně známo, že každé oddělení dálniční policie má v působnosti vždy určitý úsek dálnice. V případě žalobce dálniční oddělení Nová Ves působí na úseku dálnice D8 mezi 2. – 48. km, kdy 48. km se nachází u obce Sulejovice v Ústeckém kraji. Žalobce byl změřen na 38. km a zastaven na 44. km dálnice D8, tedy v oblasti kompetence dálniční policie Nová Ves.

10. Žalovaný dále zastával názor, že se on i městský úřad ve svých rozhodnutích vyjádřili k domněle vadnému měření. Podle názoru žalovaného je pro věc klíčové, že důkaz o překročení rychlosti žalobcem byl pořízen radarovým měřícím zařízením, které splňovalo všechny zákonné požadavky a bylo ověřeno. Žalovaný dále objasnil, že k vyhodnocování snímků z rychloměru se používá šablona a dovedl, že na snímku je čitelně vidět celé vozidlo registrační značky X. Není tak pochyb, že k reflexi nedošlo a měření bylo v pořádku. Žalovaný zdůraznil, že v napadeném rozhodnutí neuvedl, že rychloměr hlídá dodržování všech bodů podle návodu k obsluze, nýbrž pouze to, že měří rychlost automatickým způsobem a pokud je vytvořen záznam, tak jednotka vyhodnotila proces měření jako správný. Žalovaný zastával názor, že se ke všem námitkám žalobce vyjádřil, byť k některým nepřímě, na str. 5 – 7 napadeného rozhodnutí. Vozidlo žalobce bylo změřeno a až poté měřící zařízení vytvořilo snímek měřeného vozidla, tzn. měření proběhlo správně. Pokud by měření proběhlo v nesprávném postavení vozidla, snímek by nebyl vytvořen. Žalovaný považoval skutkový stav za zjištěný do té míry, že o něm neměl důvodné pochybnosti, a proto považoval žalobcem navržený důkaz za nadbytečný. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2019, č. j. 9 As 210/2019-31, a uvedl, že se správní orgány nemusejí zabývat každým dílčím argumentem účastníka řízení a na odvolací námitky mohou reagovat tak, že poskytnou vlastní názor jako celek vylučující komplex odvolacích námitek. I podle judikatury Nejvyššího správního soudu je zapotřebí vypořádat se zejména s základními námitkami. Žalovaný k námitkám dále uvedl, že žalobcova námitka podjatosti úřední osoby byla řešena podle § 14 odst. 2 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a nebyl důvod k postupu podle § 14 odst. 2 věty třetí téhož zákona. Podle názoru žalovaného bylo postupováno správně, když k námitce podjatosti bylo vydáno sdělení vedoucí dopravně správního oddělení odboru dopravy a silničního hospodářství městského úřadu. Proti sdělení nelze podat odvolání, žalovaný se proto k odvolání proti sdělení vyjádřil v napadeném rozhodnutí. Žalovaný uzavřel, že v řízení postupoval v souladu s právními předpisy a navrhl soudu zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil již v žalobě a žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
13. Žaloba je důvodná.
14. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor služby dopravní policie, Dálniční oddělení Nová Ves, doručila městskému úřadu oznámení přestupku žalobce společně s úředním záznamem ze dne 2. 9. 2021, výstupem z rychloměru Ramer 10 C, ověřovacím listem k použitému rychloměru a evidenční kartou řidiče. Městský úřad následně příkazem ze dne 30. 9. 2021, č. j. MULTM/0068797/21/DOPPR/VSI, shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, neboť z nedbalosti porušil § 18 odst. 3 téhož zákona. Za spáchání tohoto přestupku městský úřad uložil žalobci podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 2 600 Kč. Proti příkazu podal žalobce dne 8. 10. 2021 prostřednictvím svého tehdejšího obecného zmocněnce odpor. Dne 2. 11. 2021 se konalo první ústní jednání, kterého se žalobce ani jeho obecný zmocněnec neúčastnili. Městský úřad následně vydal rozhodnutí ze dne 24. 11. 2021, č. j. MULTM/0083704/21/DOPRŘ/VSI, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu a uložil žalobci dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 2 600 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Proti uvedenému rozhodnutí ze dne 24. 11. 2021 žalobce podal dne 13. 12. 2021 odvolání. Rozhodnutím ze dne 22. 4. 2022, č. j. KUUK/057515/2022/DS/Pan, žalovaný rozhodnutí městského úřadu ze dne 24. 11. 2021, č. j. MULTM/0083704/21/DOPRŘ/VSI, zrušil a věc vrátil městskému úřadu k novému projednání, neboť ve spisové dokumentaci chyběl dokument prokazující proškolení policisty obsluhujícího rychloměr Ramer 10 C. Městský úřad si dále od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje vyžádal zaslání dokumentu prokazujícího, že policista s osobním evidenčním číslem XA byl řádně proškolen k obsluze měřícího zařízení, což bylo následně potvrzeno. Dne 12. 9. 2022 se konalo druhé ústní jednání, kterého se žalobce ani jeho obecný zmocněnec neúčastnili. Žalobce se nicméně téhož dne písemně prostřednictvím svého obecného zmocněnce vyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce považoval městským úřadem opatřené důkazy za nezpůsobilé k prokázání skutkového stavu a zastával názor, že není zřejmé, kdo rychloměr obsluhoval. Žalobce k prokázání svých tvrzení navrhl doplnit dokazování o svědeckou výpověď ředitele služby dopravní policie. Následně městský úřad vydal prvostupňové rozhodnutí, proti němuž žalobce podal dne 10. 10. 2022 blanketní odvolání. Městský úřad žalobce dne 11. 10. 2022 vyzval k odstranění nedostatků odvolání ve lhůtě 5 dnů ode dne převzetí výzvy. Žalobce v této lhůtě odvolání nedoplnil, nicméně doplnění odvolání ze dne 19. 12. 2022 zaslal žalovanému. V doplnění odvolání žalobce navrhl doplnit dokazování o svědeckou výpověď svědka měření, tj. policisty XB, aby se tento vyjádřil k otázce, kdo prováděl měření, kdo obsluhoval rychloměr a zda se na jeho obsluze či nastavení podílely další osoby. Žalobce rovněž opětovně ke své námitce stran Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nepříslušnosti policistů k měření navrhl doplnit dokazování o svědeckou výpověď ředitele služby dopravní policie za účelem zjištění. Žalobce dále navrhl provést důkaz návodem k obsluze za účelem prokázání reflexe, dále vyjádřením výrobce rychloměru a Českého metrologického institutu. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

15. Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nevyjádřil k jeho námitce ohledně měření při změně jízdního pruhu. Žalovaný rovněž podle názoru žalobce nehodnotil žalobcem předložený důkaz, konkrétně vyjádření Českého metrologického institutu. Žalobce dále namítal, že žalovaný pochybil, když nevypořádal jím vznesenou námitku podjatosti a bez odůvodnění neprovedl žalobcem navržené důkazy.
16. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. Podle § 14 odst. 1 správního řádu platí, že každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (úřední osoba) o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.
18. Podle § 14 odst. 3 správního řádu může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení.
19. Podle § 52 správního řádu platí, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
20. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se správní orgán řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Správní orgány však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem argumentace účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní orgán ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v určitých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).
21. K domněle opomenuté argumentaci žalobce stran měření při změně jízdního pruhu soud dospěl k závěru, že ačkoli se žalovaný danou argumentací žalobce obsaženou v doplnění odvolání výslovně nezabýval, z napadeného rozhodnutí jako celku je zřejmé, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně věnoval způsobu měření rychlosti a fungování předmětného rychloměru a dospěl k závěru, že měření bylo provedeno správně. Ačkoli tedy výslovně na námitku žalobce nebylo reagováno, odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celek na ní představuje dostatečnou odpověď. Soud dále upozorňuje na to, že ačkoli žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v žalobě uváděl, že žalovanému zaslal coby důkaz k provedení vyjádření Českého metrologického institutu, ze správního spisu tato skutečnost není zřejmá. V doplnění odvolání ze dne 19. 12. 2022 žalobce navrhl provedení důkazu vyjádřením Českého metrologického institutu, nicméně jej nepřiložil.

22. Soud rovněž nepřisvědčil tvrzení žalobce, že byl na svých právech zkrácen tím, že městský úřad vydal přípis o nepřihlédnutí k námitce podjatosti oprávněné úřední osoby. Žalobce spatřoval vadu napadeného rozhodnutí v tom, že žalovaný námitku podjatosti nevypořádal. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce v podání ze dne 20. 8. 2022 žádal o sdělení jmen osob, které byly v jeho věci ustanoveny jako oprávněné úřední osoby. Dále se dotázal, která úřední osoba bude následně ve věci rozhodovat. Městský úřad žalobci dne 23. 8. 2022 zaslal pověření, z něhož vyplynulo, že k provádění úkonů správního orgánu byla pověřena V. Š. a dalšími oprávněnými úředními osobami byli J. R., K. V., P. L. a Bc. P. Z. Žalobce podal dne 23. 8. 2022 námitku podjatosti proti oprávněné úřední osobě V. Š. a navrhl její vyloučení z projednání dané věci s tím, že do 5 pracovních dnů doplní řádné odůvodnění. Městský úřad vyzval žalobce dne 24. 8. 2022 k doplnění námitky podjatosti do 5 dnů od převzetí výzvy. Žalobce v uvedené lhůtě námitku podjatosti nedoplnil. Městský úřad dne 31. 8. 2022 vydal přípis, v němž uvedl, že se v souladu s § 14 odst. 2 věty druhé správního řádu k žalobcově námitce stran podjatosti V. Š. nepřihlíží, neboť žalobce již po obdržení příkazu ze dne 30. 9. 2021, č. j. MULTM/0068797/21/DOPPR/VSI, mohl seznat jméno oprávněné úřední osoby a namítat její podjatost. Žalobce téhož dne, tj. 31. 8. 2022 zaslal městskému úřadu odůvodnění námitky podjatosti, v němž uvedl, že V. Š. požádal o zaslání potvrzení o proškolení policisty provádějícího měření, čemuž nevyhověla. Městský úřad dne 1. 9. 2022 reagoval na argumentaci žalobce tak, že správní řád výslovně neupravuje právo na zaslání kopie spisu nebo jeho části poštou nebo elektronicky a oprávněná úřední osoba neporušila právní předpisy svým postupem. Žalobce podal dne 16. 9. 2022 odvolání. Žalovaný na námitku podjatosti reagoval na str. 7 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že nebyl důvod pro postup podle § 14 odst. 2 věty třetí správního řádu, ale pro postup podle § 154 správního řádu. Městský úřad tedy měl vydat sdělení, proti kterému je odvolání nepřipustné. Soud s ohledem na výše uvedené nesouhlasí s tvrzením žalobce, že se žalovaný s námitkou podjatosti oprávněné úřední osoby nevypořádal, neboť žalovaný aproboval názor městského úřadu, že námitka podjatosti byla opožděná. Žalovaný konstatoval, že žalobce mohl jméno oprávněné úřední osoby seznat již z prvního jemu doručeného úkonu v řízení, tj. z příkazu; namísto toho žalobce podal námitku podjatosti až téměř po roce od zahájení řízení, což vyvolává podezření o její účelovosti.
23. Zároveň nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že vznesená námitka podjatosti nebyla opožděná, neboť jí vznesl až v reakci na chování oprávněné úřední osoby, která dělala vše proto, aby nemohl disponovat spisem. Soud zdůrazňuje, že postup v řízení sám o sobě nezakládá důvod pro vyloučení úřední osoby z provádění úkonů v řízení. Skutečnost, že konkrétní procesní postup nekonvenuje právnímu náhledu dotčených osob, není sám o sobě důvodem k pochybnostem o jejich nepodjatosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 3. 2007, č. j. 8 As 28/2005-120). Skutečnost, že žalobci oprávněná úřední osoba nezaslala kopii dokumentu, který požadoval, podle názoru soudu nezakládá pochybnosti o její nepodjatosti, neboť z ničeho nevyplývá, že by měla s ohledem na svůj poměr k věci, žalobci nebo jeho zástupci zájem na výsledku řízení.
24. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž vyjádřil k návrhu žalobce na provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru. Žalovaný popsal fungování použitého rychloměru Ramer 10 C a způsob měření rychlosti a dospěl k závěru, že měření bylo v pořádku a k reflexi

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nedošlo, přičemž svůj závěr odůvodnil. Provedení důkazu návodem k obsluze žalovaný považoval vzhledem k zásadě procesní ekonomie za nadbytečné. Ačkoli si soud dokáže představit rozsáhlejší odůvodnění, je nutno konstatovat, že žalovaný na důkazní návrh reagoval a vysvětlil, proč jej považuje za nadbytečný.

25. Soud přesto přisvědčil námitce žalobce, že žalovaný bez odůvodnění neprovedl jím navržené důkazy, neboť skutečně na všechny důkazní návrhy žalobce nereagoval.
26. Soud připomíná, že v řízení o přestupku postupují správní orgány v souladu s § 3 správního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Správní orgán je povinen v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Při dokazování správní orgán postupuje podle § 51 správního řádu a hodnotí sám všechny důkazy. Soud připouští, že správní orgán musí provést důkazy, které jsou potřebné pro zjištění stavu věci, a není povinen akceptovat a provést důkazy navržené účastníkem. Pokud ovšem správní orgán některý z důkazů, který předložil obviněný z přestupku, neprovede, pak musí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu řádně a přezkoumatelně zdůvodnit odmítnutí navrženého důkazu. Judikatura správních soudů opakovaně tuto povinnost správních orgánů zdůrazňuje s tím, že podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod musí být dána obviněnému z přestupku možnost nejen se vyjádřit k provedeným důkazům a věci samé, ale také navrhnout důkazy, jejichž provedení pokládá za potřebné pro doložení svých tvrzení. Tomuto procesnímu právu pak odpovídá povinnost správního orgánu o takových návrzích rozhodnout, a pokud jim správní orgán nevyhoví, pak ve svém rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu uvést, z jakých důvodů nebyly navržené důkazy provedeny. Rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné, pokud by správní orgán opomenul důkaz, tj. pokud by se nijak nevypořádal s provedeným důkazem při hodnocení důkazů nebo pokud by neuvedl v odůvodnění rozhodnutí důvody, proč nebyl navržený důkaz vůbec proveden (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015-51, ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017-49, ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Afs 53/2014-70). Ústavní soud k otázce tzv. opomenutého důkazu uvedl, že zásadám spravedlivého procesu odpovídá nejen možnost účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům, nýbrž i navrhnout důkazy vlastní. Soud (a tedy ani správní orgán) sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout, a pokud jim nevyhoví, ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotně právním předpisům, které aplikoval a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, ze dne 18. 4. 2001, sp. zn. I. ÚS 549/2000, ze dne 10. 4. 2001, sp. zn. II. ÚS 663/2000).
27. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 2. 2017, č. j. 2 As 214/2016-24, uvedl, že obviněný může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání a správní orgán nemůže odmítnout provést navržené důkazy pouze s poukazem na to, že nebyly navrženy v prvním stupni. Obecně je však vhodné, aby obviněný neuchovával paletu tvrzení svědčících v jeho prospěch až na pozdější dobu, jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se teprve *ex post* podaná obrana může jevit dle kontextu věci i jako účelová. Ačkoli se výše uvedená judikatura týká zákona č. 200/1990 Sb., zákona České národní rady o přestupcích, účinného do 30. 6. 2017, a nikoli zákona o odpovědnosti za přestupky, soud jí považuje za plně přílehlavou i na projednávanou věc.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Jak již bylo výše uvedeno, žalobce ve svém podání ze dne 12. 9. 2022 navrhoval doplnit dokazování o svědeckou výpověď ředitele služby dopravní policie. Městský úřad na důkazní návrh žalobce reagoval na str. 6 prvostupňového rozhodnutí, kde pouze bez dalšího uvedl, že uvedená výpověď by ve věci nepřinesla žádné nové skutečnosti. Žalobce svůj požadavek na doplnění dokazování svědeckou výpovědí ředitele služby dopravní policie zopakoval v doplnění odvolání ze dne 19. 12. 2022. Žalovaný na tento důkazní návrh v napadeném rozhodnutí nijak nereagoval, ačkoli byl podle názoru soudu povinen doplnit velmi stručnou a nedostatečně odůvodněnou argumentaci městského úřadu, a to navíc za situace, kdy žalobce zdůvodnil, k prokázání jakého jeho tvrzení má důkazní návrh sloužit (tedy že důkaz byl získán nezákonně). Žalovaný v doplnění odvolání rovněž navrhoval provedení důkazu vyjádřením výrobce rychloměru, Českého metrologického institutu a výpovědí svědka měření, tj. policisty XB. Soud si je vědom skutečnosti, že žalobce na výzvu na doplnění odvolání ze dne 11. 10. 2022 nereagoval ve stanovené lhůtě 5 dnů ode dne převzetí výzvy a odvolání doplnil až dne 19. 12. 2022. Zároveň však nelze přehlédnout, že se doplnění odvolání obsahující důkazní návrhy prokazatelně dostalo do dispozice žalovaného před vydáním napadeného rozhodnutí, neboť argumenty žalobce v něm uvedené žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval. Žalobce měl možnost v souladu se zásadou zákazu koncentrace řízení, která se v řízení o přestupcích uplatní, navrhopvat důkazy i v průběhu odvolacího řízení. Na důkazní návrhy žalobce nicméně žalovaný nikterak nereagoval, dokonce je ani nejmenoval na str. 4 napadeného rozhodnutí ve shrnutí obsahu doplnění odvolání. Návrhy žalobce na provedení důkazu vyjádřením výrobce rychloměru, Českého metrologického institutu a výpovědí svědka měření tedy žalovaný zcela opominul a ani se o nich v napadeném rozhodnutí nezmínil, ačkoli žalobce navrhoval konkrétní důkazy k prokázání svých zcela konkrétních tvrzení. Jedná se tedy o tzv. opomenuté důkazy. Tím se stalo napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
29. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Vadou je zatíženo pouze napadené rozhodnutí, a proto soud nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, ačkoli to žalobce v podané žalobě navrhoval.
30. V důsledku zrušení žalobou napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro procesní vadu spočívající v nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí soud nepřikročil k přezkumu ostatních žalobních námitek, které se týkaly meritorního přezkumu rozhodnutí správních orgánů, neboť ve věci bude žalovaný znovu rozhodovat a opětovně posoudí námítky a důkazní návrhy žalobce, které mohou mít vliv i na dosud zjištěný skutkový stav, z něhož vycházel žalovaný v napadeném rozhodnutí.
31. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní

paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 AT]. Jiné náklady soud žalobci nepřiznal, neboť jím nebyly požadovány, ani nevyplynuly z obsahu soudního spisu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. května 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.